

Leo Trotskij: Öppet brev till SUKP(b):s medlemmar

Tillståndet i partiet och Vänsteroppositionens uppgifter

(23 mars 1930)

Först publicerat i 3 delar i *The Militant*: [Vol 3, Nr 21](#), 24 maj, s 4–5, [Vol 3, Nr 22](#), 7 juni, s 4 & [Vol 3, Nr 23](#), 14 juni, 1930, s 6. Här översatt från versionen på [MIA](#), och jämfört med *Writings 1930*, s 135-150. Översättning från engelska, Göran Källqvist.

Kära kamrater.

Detta brev föranleds av en känsla av största oro över Sovjetunionens framtid och den proletära revolutionens öde. Den nuvarande ledningen, det vill säga den inskränkta stalinistiska fraktionen, för en politik som driver landet i full fart mot den allra farligaste kris och värsta katastrof.

Samma sak som utnyttjades som ammunition mot oppositionen under förevändning att oppositionen avvisade det – *smytjkan*, den rätta politiken mot bönderna – har plötsligt glömts bort, eller snarare förvandlats till sin motsats. De trampar på marxismens mest elementära principer, i synnerhet frågan om kollektiviseringar. Direkt påverkade av de rent administrativa åtgärderna under kampen för spannmål 1928 och 1929, har kollektiviseringarna fått proportioner som ingen hade kunnat förutse och som saknar relationer till produktionsmedlens verkliga tillstånd. Som ett resultat av det har en väg öppnats för en kollaps av de flesta kollektivjordbruken, en skärpning av de djupa interna splittringarna, och ett allvarligt bakslag för den redan sjunkande jordbruksproduktiviteten.

Kulaker och kolchoser

Men inte ens den minoritet av kollektivjordbruken som är livskraftiga är lika med socialism, även om deras existens är ett framsteg. Med de nuvarande produktionsmedlen och de förhållanden av marknadsekonomi som beledsagar dem, kommer kollektivjordbruken ofelbart att skapa ett nytt skikt av bondeutsugare ur sina led. Det administrativa krossandet av klassen av kulaker utanför kollektiven förändrar inte böndernas ekonomiska struktur, och kan inte heller förhindra framväxten av kulaker i kollektivjordbruken. Det kommer i första hand att visa sig i de kooperativ som är mest framgångsrika ekonomiskt. Genom att förkunna att kollektivjordbruken är socialistiska företag ger det nuvarande ledarskapet kulakerna i kollektiven ett utmärkt kamouflage. Det gör de naturligtvis inte medvetet, men det är just problemet med deras politik: tanklös, blind och sicksackande från sida till sida.

För att kunna tillhandahålla ens en begränsad teknologisk bas för en ”allmän” kollektivisering krävs att produktionen av jordbruksmaskiner ökar snabbt. Men det är beroende av en rad andra industriprocesser. Produktionsplanen är redan ytterst ansträngd. Även om vi antar att de nya produktionsmålen för jordbruksmaskiner går att uppnå – vilket är långtifrån säkert – kommer den nuvarande takten i kollektiviseringarna fortfarande att avsevärt överskrida de materiella möjligheterna.

Man får aldrig bortse från det faktum att kollektiviseringen inte uppstod efter omfattande tester som visade den kollektiva ekonomins överlägsenhet över den individuella ekonomin, utan uteslutande ur administrativa åtgärder för att få bukt med bristen på bröd. Behovet av dessa åtgärder uppstod i sin tur ur den felaktiga ekonomiska politiken 1923-1928, framförallt den industriella eftersläpningen och en felaktig inställning till kulakerna och fattigbönderna.

Det är sant att det socialistiska uppbyggets grundläggande svårigheter ligger utanför ledningens makt, de ligger i omöjligheten att upprätta ett socialistiskt samhälle i ett enda land, dessutom ett särskilt underutvecklat land. Men det är just därför man måste kräva att ledarskapet har en klar förståelse för alla utvecklingsfaktorer, och förmåga att skilja det möjliga från det omöjliga. Inom dessa gränser är det helt möjligt med vissa framgångar i det socialistiska uppbygget, speciellt att den proletära diktaturen överlever fram tills dess revolutionen segrar i det utvecklade länderna. Tyvärr uppvisar det centristiska ledarskapet en ödesdiger oförmåga, inte bara att på rätt sätt utveckla diktaturens inre resurser utan också inse hur de är ömsesidigt beroende av de nuvarande konjunkturella krafterna i världen.

Den femårsplan som utarbetades 1926 tänkte sig en industriell tillväxt på 9-10% per år. Under inflytande av oppositionens kritik, som tydliggjordes av händelserna själva, reviderades femårsplanen fullständigt och tillväxtkoefficienten ökades till 20%. Men ledarskapet hade skrämmts av sin egen obeslutsamhet, och från och med då kände den inte längre någon återhållsamhet. Innan den högre planerade takten hade prövats i praktiken, innan man hade uppnått några framgångar, innan arbetarnas levnadsförhållanden hade förbättrats, presenterade den stalinistiska ledningen parollen ”femårsplanen på fyra år!” Samtidigt antog produktionsprogrammet för jordbruksmaskiner ett ännu snabbare tempo. Vad gäller kollektiviseringen av små bondeegendomar – en mycket svår och samvetsgrann uppgift – så överträffade den alla andra ekonomiska problem. Som så ofta har hänt i historien ersattes ”*chvostism*” (svanspolitik) av sin motsats – *äventyrspolitik*. Men aldrig tidigare hade det gjorts en så omfattande helomvändning. Och framförallt hade aldrig tidigare i historien insatserna varit så viktiga, nämligen själva oktoberrevolutionens öde.

Den hotande krisen

Det går inte att lura ekonomin. En ökad takt som springer före de existerande möjligheterna leder snabbt till att det skapas inbillade resurser där det inte finns några verkliga. Det kallas inflation. Det finns redan alla symptom på det, och det finns också symptom på en hotande ekonomisk kris. Även om inflationen ännu inte har fått någon explosiv karaktär, så tynger den redan massornas dagliga liv och orsakar ökande priser eller hindrar dem från att minska. Frågan om att dela upp kollektivens inkomster mellan de omedelbara dagsbehoven och behovet att ackumulera, det vill säga utvidgad produktion, utgör ett av det socialistiska uppbyggets grundläggande problem, som är nära knutet till problemet med de ömsesidiga relationerna mellan arbetarklassen och bönderna liksom mellan de olika skikten bland bönderna själva. Dessa problem kan inte lösas på förhand, det vill säga byråkratiskt. Det handlar om massornas dagliga liv, och massorna måste själva ha ett sätt att ”korrigera” de ekonomiska programmen i förväg. Det är så ekonomiska frågor blir oupplösligt förknippade med partiregimen, fackföreningarna och sovjeterna. Som vi har sagt finns de grundläggande orsakerna till de nuvarande motsättningarna inneboende i Sovjetunionens isolering. Men istället för att minska dem, förvärrar det nuvarande ledarskapet politik dem. Häri ligger hela den ekonomiska planens grundläggande brist. Istället för att ställa sig uppgiften att befästa den proletära diktaturen och dess

förbund med bönderna med hjälp av den mest fördelaktiga, internt samordnade ekonomiska takten, som tar hänsyn till massornas livsviktiga behov under den nuvarande förberedande och övergående perioden, det vill säga fram till den internationella revolutionens nästa skede, ställer sig planen en ogenomförbar, utopisk och ekonomiskt reaktionär uppgift: att på grundval av vår underutveckling och fattigdom ”på kortast möjliga tid” bygga ett självständigt, isolerat, socialistiskt samhälle. Tidigare hade ledningen ansett att denna uppgift bara kunde förverkligas i ”snigelfart” (Bucharin). Nu undflyr ledarskapet olägenheten med utdragna dröjsmål och rusar huvudstupa i galoppfart (samma Bucharin, rekonstruerad).

Detta felaktiga och äventyrliga tempo som ledningen inte har brytt sig om att synkronisera eller bekräfta, gör att det krävs ihärdiga fysiska ansträngningar från arbetarna, samtidigt som deras levnadsstandard uppenbarligen sänks. Den ojämna takten i industrialiseringen sänker produkternas kvalitet, vilket i sin tur slår tillbaka på bekostnad av konsumenterna och hotar morgondagens produktion.

Så leder både ledarskapets industriplan och dess jordbruks- och ekonomiska planer landet mot en smärtsam kris och politisk katastrof. När dessa rader skrivs ned nås vi av de första tecknen på att reträtten just har inletts: först en artikel av Stalin,¹ sedan ett cirkulärbrev från centralkommittén.² Fast i klorna på ständigt nya motsättningar, för vilka han bär det direkta ansvaret, varnar Stalin högrävande mot att få ”svindel av våra framgångar”, och sammanfatta sin visdom i anmärkningen att det är otillåtet att till exempel kollektivisera ”allt fjäderfä i varje hushåll”. Som om det handlar om det! Som om ”100% kollektivisering” bara var utopiskt reaktionär på grund av en förhastad kollektivisering av fjäderfä, och inte på grund av att man tvingar fram organisering av enorma kollektivjordbruk utan den teknologiska grund som är det enda som kan garantera att de blir överlägsna de små.

Den stalinistiska reträtten

Centralkommitténs cirkulärbrev går mycket längre än Stalins artikel. Under både reträtter och offensiver hamnar det centriska ledarskapet osvikligt efter de organiska processerna och deras återverkningar inom apparaten. Efter att ”kollektiviseringarna” – inom loppet av bara några månader! – hade täckt mer än hälften av bönderna, erinrade sig ledarna plötsligt att ”det bröt mot en av Lenins anvisningar” rörande nödvändigheten att kollektiviseringarna skulle vara frivilliga. I förbigående anklagade cirkulärbrevet ”de som genomförde politiken” för att bryta mot de ”regler för jordbrukskooperativ” som den centrala exekutivkommittén hade utfärdat. Dessa regler publicerades alldeles nyligen, det vill säga efter att kollektiviseringarna redan hade täckt mer än 50% av böndernas ägor.

Dessutom – och det är långt viktigare – är dessa allmänna regler fyllda av motsättningar och utelämnanden, eftersom de medvetet bortser från alla skiktningar i kollektiven, och framställer saker och ting som om alla bönder, med undantag för de kulaker som utesluts, utgör en homogen massa. Hela kollektiviseringspolitiken utgör en strutspolitik. Cirkulärbrevet från 15 mars anklagar de kollektiviseringspolitiken olycksaliga utförare för alla möjliga dödssynder, och kallar dem (i centralkommitténs namn!) ”farliga fanatiker”, och flyttar som vanligt ”på ett grovt och illojalt sätt”

1 Syftar på Stalins artikel ”Svindeln av framgångarna”, publicerad 2 mars i *Pravda* (ingår i samlingen [Stalin om kollektiviseringen av jordbruket](#)).

2 Centralkommitténs cirkulärbrev publicerades 15 mars 1930 under titeln ”Kampen mot förvanskningen av partiets linje i rörelsen för kollektivjordbruk”.

ledningens misstag till underordnade ombud som på allvar accepterade parollen om att likvidera klasserna ”på kortast möjliga tid”. Efter det ineffektiva och grova cirkulärbrevet från 15 mars befinner sig de olyckliga ”utförarna”, och jämte dem hela partiet, i en återvändsgränd. Och nu? Mer än hälften av det enorma bondehavet är redan socialiserat. Hur stor del av detta resultat faller på de ”farliga fanatikerna”? Är det 5% eller 40? Vilar med andra ord karaktären på den redan fullbordade kollektiviseringen i sin helhet på ekonomiska eller rent byråkratiska grundvalar? Cirkulärbrevet besvarar inte denna grundläggande fråga. Ändå är svaret inte bara en tydlig utan också skoningslös anklagelse mot ledarskapets ”allmänna linje”.

Men reträtten kommer inte att ta slut med dessa första yttringar, varken på den ekonomiska politikens område eller i förhållande till partiets inre liv. Den här gången har ledarskapets blindhet visat sig alltför öppet. Partiet kommer att bli tvunget att ta konsekvenserna. Avkulakiseringen, den 100% iga kollektiviseringen, den byråkratiska omvandlingen av kooperativen till kommuner – alla dessa processer, som så sent som igår uppmuntrades ohämmat, stoppas idag helt. Givetvis kan en diplomatisk och administrativ manöver ibland bli bister, men plötsliga svängningar som genljuder genom 25 miljoner bondeegendomars livsnödvändiga grundvalar, och under ett helt år kastar bönderna från vänster till höger, kan inte göras ostraffat. Dessa erfarenheter kommer att ohjälpligt kompromettera den kortsiktiga centrismen och byråkratiska äventyrspolitiken.

En korrekt politik i Sovjetunionen är bara tänkbar om den är i harmoni med den proletära förtruppens internationella politik. Kominterns ledarskap har fallit till en mycket lägre nivå än ledarskapet i Sovjetunionens kommunistiska parti.

Teorin om den ”tredje perioden”

Komintern har sedan 1923 suttit fast i tragiska metoder som undergräver organisationen och minskar dess inflytande inom arbetarklassen. Kominterns ledarskap sackar ständigt efter händelseutvecklingen och snubblar varje gång på dess ekon, och har under de senaste 7 åren fört en opportunistisk politik under perioder av revolutionärt uppsving och kupppolitik under perioder av reträtt. Efter att den kinesiska revolutionen hade förlorat på grund av Stalin-Bucharins ledarskap, och efter att de brittiska fackföreningarnas sabotörer med hjälp från den blinda byråkratin i Moskva hade lyckats kväsa de revolutionära massornas uppror, har Kominterns ledning under de senaste åren tillkännagivit ankomsten av en ”tredje period”, en period av omedelbar revolutionär kamp. Sedan dess, det vill säga i två år, har bilden av världsrevolutionen systematiskt förvanskats utefter de linjer som den ”tredje perioden” kräver. En revolutionär politik som baseras på klasskampens verkliga tillstånd ersätts med en politik bestående av fyrverkerier.

Just under dessa år av Kominterns idiotier återuppstod socialdemokratien. En ny arbetargeneration har vuxit upp, en generation som inte upplevde socialdemokratins förräderi under kriget, men som under de senaste 6-7 åren å andra sidan har fått bekanta sig med kommunistpartiernas vacklan. I förhoppningen om att i ett slag få makten över massorna antog den sjätte kongressen teorin om ”socialfascism”. Som om man skulle kunna besegra en mäktig fiende med hjälp av en trollformel.

Genom att identifiera kapitalets demokratiska tjänare som kapitalets fascistiska livvakter har Komintern gjort socialdemokratien en mycket stor tjänst. I de länder där fascismen är stark, dvs. först och främst i Italien och därefter i Österrike och Tyskland, har socialdemokratien haft lätt att inte bara visa massorna hur den skiljer sig från fascismen, utan också att den är fientlig mot den. Av samma

orsak slipper den behovet att visa att den inte är kapitalismens demokratiska tjänare. Hela den politiska kampen förflyttas alltså till ett konstgjort plan, vilket är till socialdemokratins stora fördel.

Efter att på så sätt har rest en mur mellan sig själv och de socialdemokratiska massorna har den kommunistiska byråkratin i själva verket slutat att kämpa mot socialdemokratien och istället begränsat sin uppgift till att tumultartat mobilisera den lilla minoritet inom arbetarklassen som den har inflytande över. Det är vad de ”röda dagarna” är till för.

Arbetet inom fackföreningarna ges samma karaktär.

Sporrad av teorin om den ”tredje perioden”, och med hänvisning till det otvetydiga behovet att använda ekonomiska konflikter för att radikaliserade massorna och på så sätt förbereda en generalstrejk och ett uppror, tillämpar den kommunistiska byråkratin en äventyrspolitisk teori som bara kan leda till nederlag. Istället för att analysera den konkreta situationen citerar man Manuilskij eller Molotov. Att ”politiserade” strejker inskränks oftast till att ersätta verkliga paroller med låtsasparoller, bakom ryggen på de desorienterade massorna. För partibyråkratin är problemet att behålla makten viktigare än alla andra frågor. Ju värre dess misstag är desto snabbare utnyttjar den samma metoder inom fackföreningsrörelsen som den använder inom den interna partikampen, för att som en ersättning för det stöd den har förlorat bland massorna tillfälligt befästa sina ställningar i apparaten.

Den officiella pressen, och främst *Pravda*, vilseleder sina läsare om den verkliga situationen i Komintern. Icke desto mindre finns fakta där. När handels- och den industriella krisen nu återigen skapar stor instabilitet både i de kapitalistiska samhällsförhållandena och de internationella förhållandena, kan vi se att de kommunistiska partierna är försvagade, internt desorganiserade och saknar förtroende för ledningen, och utan att massorna har förtroende för Kominterns paroller.

Det värsta är, att under ”självkritikens” täckmantel har en katastrofal regim av inställsamt smicker av den ”allmänna linjens” alla svängar – uppdyktat av en grupp oansvariga funktionärer – spridit sig från Sovjetunionens kommunistiska parti till Komintern.

Inspirerade av de öppna opportunistiska elementen (Brandler, Louis Sellier, Lovestone, Jilek, Roy, etc.), som så sent som igår arbetade hand i hand med Stalin under hans blinda raseri mot vänstern, drar den kommunistiska högern till sig många revolutionära arbetare som har vilseletts av den officiella politikens skamliga äventyrlighet. Men antalet arbetarkommunister som till sist har stötts bort fullkomligt är ännu större.

Vänsterns ståndpunkt

Klyftan mellan ledningens försvarare och den leninistiska traditionen har en tydligt organisatorisk form: alla de kadrer som deltog i uppbygget av Komintern och satt i dess ledning under de fyra första kongresserna utesluts inte bara ur dess ledarskap, utan till allra största delen också ur den officiella kommunistens led. Detta faktum visar den avgrund som har skapats mellan idag och det revolutionära förflutna. Den nya ”teorin”, den nya politiken och den nya regimen har krävt nya personer. Det måste öppna sig till arbetarna: i framtiden, under kampens avgörande ögonblick, kommer bristen på enhet i Kominterns apparat att bli slående uppenbart för alla. Oansvariga underordnade som alltid är redo att anpassa sig till varje nytt ledarskap har aldrig kunnat leda ett angrepp mot de härskande klasserna. Vänstern (bolsjevik-leninisterna), vars klarsynta kritik och paroller har bekräftats fullständigt av Sovjetunionens inre utveckling och de internationella händelserna, utsätts

för de mest brutala angrepp. Men trots detta och alla lögner i den officiella pressen växer Vänsteroppositionen och befäster sig ideologiskt över hela världen. Framstegen har varit särskilt stora under det senaste året. Idag är Vänsteroppositionens press i Europa, Amerika och Asien den enda verkligt bolsjevik-marxistiska pressen, som analyserar händelser, drar slutsatser, går vidare till att bilda nya kadrer och lägger grunden för Kominterns återskapande.

I alla länder har Vänsteroppositionen uteslutit alla som med oppositionens fana som täckmantel försökte sprida sin opportunistiska anda, småborgerliga amatörmässighet eller halvanarkistiska fiendlighet mot den proletära diktaturens land. Trots den officiella pressens alla lögner är den internationella Vänsteroppositionen orubbligt trogen oktoberrevolutionen och sovjetstaten.

De falska vänner som sovjetbyråkratin lockar till sig med eftergifter eller gåvor – personer som Purcell, Fimmen och Barbusse – kan vara bra att ha vid ”jubileumsfestivaler”, men inte under revolutionär kamp. Oppositionen är ett resultat av ideologiskt urval och har härdats av förföljelser och förtryck. Under svåra tider kommer den att stå i frontlinjen.

Socialdemokratins roll

De ryska mensjevikerna, socialistrevolutionärerna och andra grupper som förvandlades till ett intet samtidigt med borgarklassen, väntar ivrigt på krisen och hoppas kunna uppstå ur tomta intet. De utsugande klassernas ”demokratiska” skurkar tror att de kan resa sig på nytt när sovjetmakten faller, vilket de otåligt väntar på. Om proletariatets diktatur skulle falla så skulle det i själva verket inleda en flerårig period av inbördeskrig, med sporadiska försök till en kraftlös bonapartistisk diktatur i olika delar av landet, på kinesiskt sätt eller som Denikin, och det skulle oundvikligen leda till att den ekonomiska och kulturella utvecklingen hindras under många år. Vägen ut ur denna kris skulle inte gå längs demokratiska linjer – med tanke på Rysslands struktur och historia är denna form minst sannolik där – utan skulle högst troligt ta formen av kolonialt underkastande eller en ny oktoberrevolution.

Den internationella socialdemokratin ville inte och kan inte medge vidden av oktoberrevolutionens ekonomiska och kulturella innehåll, som på samtliga områden uppvisade en skaparkraft utan motstycke i någon tidigare regim i historien. Alla de nuvarande farorna har sin källa i socialdemokratins fullständiga förräderi och medvetna knäfall för kapitalismen plus det stalinistiska ledarskapets misstag, och de kan inte för ett ögonblick dölja det faktum att vi tack vare statens proletära karaktär har kunnat uppnå ett tempo i den ekonomiska utvecklingen som kapitalismen aldrig har upplevt. Trots alla sina motsättningar och misstag är erfarenheterna av planerad produktion och kollektivisering i sig själva ett enormt framsteg för hela mänskligheten. Kan sådana misstag ens för ett ögonblick jämföras med ”misstag” som socialdemokratins patriotiska deltagande i den imperialistiska slakten eller Müllers och MacDonalds nuvarande avskyvärda aktivitet, när de kryper omkring i jakten på en magisk formel för att ge kapitalismen nytt liv? Oktoberrevolutionens landvinningar är bevis på de oändliga möjligheter som skulle öppna sig för Europa och hela mänskligheten om socialdemokratin i Tyskland, Storbritannien och på andra ställen – där den till och med formellt kan få majoritet så fort den vill det, det vill säga så fort den lägger fram ett proletärt program – satte en socialistisk återuppbyggnad på dagordningen på basis av ett oupplösligt samarbete med Sovjetunionen.

Mot det ”socialistiska” förräderiet

Men det är uteslutet, ty socialdemokratin utgör den kapitalistiska konservatismens ”demokratiska” grundval och den näst sista resursen för ett samhälle som baseras på utsugning. Den slutgiltiga resursen kommer att vara fascismen.

Den socialdemokratiska ”kritiken” av sovjetregimen är som nattvaktens rop: den är till för att lugna de besuttna och låta dem sova på natten. För att kämpa mot proletariats diktatur utnyttjar socialdemokratin de svårigheter som den själv har skapat för Sovjetunionen, och som har förvärrats av de svårigheter som ledarskapet har orsakat. Om socialdemokratin har en *skyddande* roll avseende den kapitalistiska världen, så har den gentemot Sovjetunionen en rent *återupprättande* karaktär. På den världsimperialistiska scen som socialdemokratin skyddar innebär kampen för ”demokrati” och ”frihet” en kamp för att ge kapitalismen nytt liv. Det är det enda skälet till att frågan är viktig. Den visar att ju djupare krisen blir desto mer obehaglig kommer vår kamp att bli mot alla de demokratiska ombuden för ett återupprättande, oavsett vilka de är. Samtidigt visar händelserna att kommunismen inte kan segra mot socialdemokratin annat än utefter den väg som oppositionen pekar ut.

* * *

Partiet är ett oöverträffat politiskt vapen. Det är partiet som förkroppsligar revolutionens möjligheter och dess framtid. Men idag utgår farorna från partiet. Byråkratins äventyrspolitik bryr sig inte om partiets öde. Parallellt med kampanjen för 100% kollektivisering pågår kampanjen för att registrera 100% fabriks- och verkstadsarbetare i partiet. Det innebär varken mer eller mindre än att upplösa partiet i klassen, det vill säga avskaffa partiet. Samtidigt skaffar sig byråkratin allt större självständighet. Dess felaktiga agerande möter varken kritik, eller korrigerings eller opposition förrän händelserna själva slår tillbaka. De första varningsskakningarna har redan kommit. Allt tyder på att nästa skakning kommer att bli väldigare än alla de som funnits tidigare.

Landets hela befolkning tar på ett djupgående sätt fasta på detta, om än inte så tydligt. Givetvis gör de olika klasserna det på sitt eget sätt. En dov oro genomsyrar partiet. Men den regim som råder i partiet är sådan att ingen vågar uttrycka farhågor eller ens ställa frågor. Den ”självkritiska” regimens nya skede tvingar alla att inte bara skriva under på att ledningen alltid har absolut rätt, utan också att den är ”genial”, och även förfölja de som ledningen beordrar en att förfölja.

Stalins seger över partiet

Utifrån detta är det uppenbart att den stalinistiska byråkratins ”seger” över oppositionen på samma gång var en seger över partiet. Denna process sammanfaller med att ett helt skikt revolutionärer har nöts ner av byråkratins och småbourgeoisens tillväxt i Sovjetunionen, av den reaktionärt kapitalistiska och socialdemokratiska vågen i hela världen, av de revolutionära rörelsernas nederlag, av kommunismens minskande inflytande och de ökade opportunistiska tendenserna i dess led.

Efter att krisen för spannmålsinsamlingen 1927-1928 hade lett till att den stalinistiska apparaten hamnat i en återvändsgränd, så ändrade den plötsligt sin politik och inledde en kamp mot en del av de småborgerliga krafter som den hade fått hjälp från mot vänstern. Utan minsta tvekan skrev oppositionen under på denna vändning, och förklarade sig vara beredd att stöda ledningen hela vägen i riktning mot en revolutionär politik och en storstädning av partiregimen.

Men idag är det obestridligt att vänstersvingen 1928, som var ursprunget till ett enormt skarpt sick-sackande, inte ledde till en ny linje. Den kunde inte det, eftersom den inte åtföljdes av en ideologisk nydaning av partiet. Ingenting har förändrats: det är fortfarande samma bedrägliga och blandade röra istället för en levande teori; fortfarande samma fraktionella byråkratiska urval av personal, bara mycket mer begränsat; fortfarande samma mekaniska procedurer, men drivna till det yttersta.

Programmet att administrativt avskaffa en klass är i själva verket lika politiskt katastrofalt som Stalins skandalösa rapport till konferensen av marxistiska agronomer var teoretiskt. Det måste finnas tusentals personer i Lenins parti som är oroliga och ilska på Stalins politik och teori. Ändå förekom inga protester. Ingen vågade svara, och i pressen började samtidigt de senaste smickrarna lansera denna okunniga rapport som det historiska tänkandets sista ord.

Den stalinistiska gruppen i toppen har tagit kommandot på det mest ohöljda sätt. Det är just därför tidpunkten för dess största seger – då ”ledarna” för högern kapitulerade – också var början till slutet för den som dominerande kraft i partiet. Det ansågs vara nödvändigt att kröna det ofelbara ledarskapet just när detta ledarskap stod inför bankrutt.

Partiets tillvaro blir alltmer illusorisk. Stalin hanterar partikongresserna på ett skamligare sätt än tsaren behandlade Duman. Samtidigt finns det inom kommunistpartiets formella ramar många tiotusentals revolutionära proletärer som kan bli och kommer att bli drivkraften för partiets pånyttfödelse. Vi knyter ödet för vår fraktion till denna kärna.

Oppositionsmedlemmarnas förhållanden

De omständigheter under vilka oppositionens medlemmar har hamnat är helt exempellösa i den revolutionära rörelsens historia. Utöver de bistra materiella förhållandena i exil finns systemet med total politisk isolering. Ett komplicerat system av åtgärder av politisk och personlig art har införts för att knäcka motståndet i exilen. Samtidigt ger den officiella pressen lysande rapporter om kollektiviseringens och industrialiseringens framsteg till de oppositionsmedlemmar som har övergivits i landets mest avlägsna delar, och rapporter om kommunistpartiernas oavbrutna segrar över hela världen.

En del av de isolerade och mer svaga delarna klarar inte av detta tryck. Men de flesta kapitulationerna är uppenbarligen låtsade. Knäckta och utmattade skriver de under på saker de inte tror på. En ny rad kapitulationer förbereds till den sextonde kongressen, till en början med hemliga förhandlingar, följt av hemliga överenskommelser bakom scenen. Den här sortens spel är en av mest avskyvärda yttringarna av den revolutionär utmattningen och det moraliska förfallet. Det patetiska åberopandet av det så kallade behovet att ”återvända” till partiet är bara tecken på cynism mot detta parti. Kan partiet verkligen tjäna på bedrägeri och falskhet? Det är därför de mest ”framstående” kapitulanterna omedelbart förvandlas till icke begravda politiska lik, samtidigt som den uteslutna och förföljda oppositionen förblir en aktiv faktor i sovjetrepublikens och Kommunistiska internationalens liv.

Det är trots allt inget särskilt förvånande med det. Det oräkneliga antalet böcker och broschyrer som har publicerats mot oppositionen sedan 1923, de speciella citatsamlingar som har förberetts inför kongresser och konferenser, den arsenal som har skapats mot ”trotskismen”, etc., är idag de mest övertygande bevisen till oppositionens fördel. Vi står på vår egen plattform. De är dödsförskräckta

för den, samtidigt som de försöker angripa den med hjälp av provocerande polemik. Men precis som igår är partiets hela ideologiska liv idag inriktat på oppositionens plattform.

Kamrat Rakovskijs tillkännagivande stöddes av oppositionens viktigaste kadrer, och var en tillämpning av enhetsfrontspolitiken gentemot partiet. Det centriska ledarskapet besvarade det med ett ökat förtryck. Apparaten svar på oppositionens uttalande att vi var beredda att tona ner den *organisatoriska stälheten* hos vår kamp för en marxistisk linje blev att skjuta Blumkin. Vi måste öppet tala med partiet och arbetarklassen om detta. Vi måste förklara vad vårt förslag innebär, namnge de som är ansvariga för att det förkastas, och förkunna vår oförstörbara beslutsamhet att kämpa för våra åsikter, och tvåfald, femfald, tiofald öka våra ansträngningar att konsolidera den bolsjevik-leninistiska fraktionen. Idag är detta det enda sättet att visa lojalitet mot oktoberrevolutionen.

Ett franskt ordspråk säger att man ibland måste veta hur man backar för att desto bättre ta ett språng framåt. Det är den ställning som sovjetstatens och Kominterns ledningar befinner sig i idag. Deras äventyrspolitik driver in de båda i en återvändsgränd. Den centriska byråkratin sätter ”prestige” framför världsrevolutionens intressen, och drar alltmer åt snaran runt partiets hals. I taktiska frågor är den främsta uppgiften: *att retirera från äventyrspolitiska ståndpunkter*. En reträtt är hursomhelst oundviklig. Den måste genomföras så fort som möjligt och så ordnat som möjligt.

Stoppa den ”fullständiga” kollektiviseringen och ersätt den med ett noggrant urval på grundval av en verklig frihet att välja. Få kollektiven att motsvara de resurser som verkligen finns tillgängliga. Gör slut på politiken att avskaffa kulakerna administrativt. Det kommer i många år framåt att behövas en politik för att tygla kulakernas tendens att exploatera. Den grundläggande politiken avseende kulakernas egendomar måste bestå av ett strikt kontrollsystem, det vill säga ett kontrakt med regeringsorgan som förpliktigar kulakerna att tillhandahålla specifika produkter till specifika priser.

Stoppa industrialiseringen i ”galoppfart”. Omvärdera frågan om utvecklingstakten i ljuset av erfarenheterna, och ta hänsyn till behovet att höja massornas levnadsstandard. Ställ rakt ut frågan om produktionens kvalitet, som är lika viktig för konsumenten som för producenten.

Sätt stopp för inflationen genom att inrätta en strikt finansdisciplin med motsvarande nedskärningar av planer som överskrider vår förmåga.

Ge upp ”idealet” om en sluten ekonomi. Arbeta fram en ny sorts planer som baseras på största möjliga samarbete med världsmarknaden.

Utveckla, utifrån den ökande arbetslösheten i flera länder, en seriös internationell kampanj med konkreta förslag för att öka den ekonomiska samarbetet med Sovjetunionen.

Organisera under denna paroll arbetarmassornas, i synnerhet de arbetslösa, offensiv mot den socialdemokratiska regeringen i Tyskland och Labourregeringen i Storbritannien.

Sluta se Komintern som hjälptrupper under kampen mot faran för invasion. Det handlar inte längre om enstaka demonstrationer mot kriget utan om en kamp mot imperialismen och för världsrevolutionen. Det är nödvändigt att utveckla en verklig kamp för att erövra massorna i de kapitalistiska länderna, med hänsyn taget till det verkliga tillståndet i de olika ländernas ekonomiska och politiska processer.

Sluta förfälska fakta, och (verbalt) omvandla obetydliga ekonomiska konflikter eller små demonst-

rationer till påstått revolutionär kamp. Sluta förfalska statistiska data för att tjäna förutfattade uppfattningar. Driv ut skrythalsar och lögnare ur våra led – de som förråder massorna.

Överge den ”tredje periodens” dogmatism!

Sätt stopp för de ”röda dagarnas” äventyrspolitik!

Fördöm teori om ”socialfascism”, som gör socialdemokratin den största tjänst!

Återvänd till den leninistiska enhetsfrontspolitiken!

Det minskande inflytandet bland ungdomarna är ett av de mest hotande tecknen på den avgrund som öppnar sig framför Komintern och massorna. Aldrig någonsin har bitter, cynisk, egoistisk och självgod byråkratism lyckats hitta vägen till de yngre generationernas hjärtan.

Det är inte officiella befallningar som behövs, utan ett känsligt och taktfullt ledarskap från partiets sida. Man måste ge den proletära ungdomen möjlighet att utveckla egna initiativ, göra sina egna bedömningar, diskutera, begå misstag och rätta till dem. Utan dessa grundläggande steg finns det risk för en fullständig brytning mellan de revolutionära generationerna.

Framförallt behöver Kominterns politik i öst förändras.

Att organisera gerillakrigföring bland bönderna i Kina samtidigt som arbetarrörelsen i de proletära centrumerna fortsätter att stagnera är att slå blå dunster i ögonen – det leder helt säkert till att kommunistpartiet krossas. Man måste sluta leka med äventyrspolitikens eld. Det kinesiska kommunistpartiet måste beväpnas med den revolutionära demokratins paroller för att hjälpa det att mobilisera de stora massorna i städerna och på landsbygden.

Det indiska proletariatets svaghet, samtidigt som en djup revolutionär kris utvecklas mitt i detta enorma koloniala land, förklaras av den långa tid som den reaktionär teorin och praktiken om ett ”arbetar- och bondeparti” (Stalin) har varit förhärskande.

Det räcker inte att överge denna teori fegt och till hälften. Den måste skoningslöst fördömas som det värsta exemplet på politiskt förräderi som under lång tid har komprometterat de proletära krafterna i Japan, Indien, Indonesien och andra länder i öst.

Lika beslutsamt måste man avvisa parollen om ”proletariatets och böndernas demokratiska diktatur”, som bara är en reaktionär täckmantel för en politik med samma inriktning som Guomindang, det vill säga borgarklassens herravälde och diktatur under den nationella revolutionen.

Det program som Komintern antog vid den sjätte kongressen är ett fullständigt hopkok. Det ger en felaktig föreställning om världsläget. Det är uppbyggt av en blandning av internationalism och nationell socialism. Det ger en mensjevikisk beskrivning av de koloniala revolutionerna och den roll som den liberala borgarklassen spelar i dem. Det är kraftlöst och odugligt vad gäller övergångskrav. Det försvarar den felaktiga parollen om ”demokratisk diktatur”. Det kombinerar Bucharins skolastik med Stalins empirism och rättfärdigar teoretiskt centrismens alla svängar.

Det är nödvändigt att skapa ett program värdigt Marx’ teori och Lenins revolutionära skola.

* * *

Det går inte att lämna de nuvarande motsättningarna utan kriser och kamp. En gynnsam förändring

av styrkeförhållandena i världsskala, en slående framgång för revolutionen, skulle utgöra en viktig och till och med avgörande faktor i Sovjetunionens inrikespolitiska angelägenheter. Men det går inte att bygga en politik på förväntningar om en mirakulös frälsning ”på kortast möjliga tid”. Det kommer under den kommande perioden förvisso inte att saknas ekonomiska och revolutionära kriser, speciellt i Europa och Asien. Men det räcker inte för att lösa problemet. Om nederlagen efter kriget lärde oss något så var det att utan ett starkt och självsäkert parti som har vunnit massornas förtroende går det inte att tänka sig någon seger. Men på denna mycket avgörande punkt visar balansräkningen från perioden efter Lenin ett tydligt underskott. Det är därför man måste kunna förutse att den interna och internationella situationen förebådar en period av långvariga och stora svårigheter som kommer att få politiska återverkningar. De nedstygade frågorna, de dolda tvivlen, massornas stora missnöje kommer att komma fram till ytan. Problemet är att förstå om de kommer att explodera kaosartat och överraska partiet, eller om partiet i det avgörande ögonblicket kommer att kunna samla tillräckliga krafter för att bli ett nytt parti (eller snarare det gamla partiet igen) och fastställa sin roll gentemot de arbetande massorna. Nyckeln till framtiden finns i detta alternativ.

Att göra den nödvändiga reträtten, att utan alltför stor skada och utan att förlora perspektiven förnya sin strategiska arsenal – det är bara möjligt för ett parti som klart och tydligt förstår sina mål och känner till sin styrka.

Det kräver en gemensam kritik av partiets alla erfarenheter under perioden efter Lenin. ”Självkritikens” bedrägeri och lögn måste ersättas med intern demokrati i partiet. *Vägen för att inleda detta är en allmän undersökning av den allmänna linjen – inte tillämpningen av den utan inriktningen.*

Under nuvarande omständigheter är Vänsteroppositionen de enda som oförskräckt kan kritisera och förklara allt som händer i landet och partiet, i så måtto som det är resultatet av hela den föregående utvecklingen. Så länge man inte har förstått detta är det meningslöst att tala om någon som helst ”allmän linje”.

För närvarande är Vänsteroppositionen mer än någonsin nödvändig för partiet. Den stalinistiska apparatens brott måste stoppas och oppositionen återfå sin plats i partiet. Det kommer vi ännu en gång att säga till den sextonde kongressen.

Oppositionens uppgift kan för närvarande formuleras så här: att trots alla hinder tiofaldt öka sina ansträngningar att hjälpa partiet att övervinna den djupa interna krisen, innan den utvecklats fullt ut till en kris för revolutionen.

Precis som små kompromisslösa grupper och till och med enskilda revolutionära individer – de imperialistiska krigsårens ”överlöpare” – under åren innan den imperialistiska slakten förkroppsligade den proletära internationalismen, så är Vänsteroppositionen, liten till antalet och förföljd, den revolutionära partiets beskyddare. Varken härskarnas förtryck eller de svagas och utmattades förräderi kommer att minska vår beslutsamhet. Mot byråkratism! Mot opportunism! Mot äventyrspolitik!

För oktoberrevolutionen!

För kommunistpartiets och Kominterns pånyttfödelse på leninismens grund!

För den internationella proletära revolutionen!

Lästips:

L Trotskij, [Den nya kursen i Sovjetunionens ekonomi](#). Artikel där Trotskij kritiserar tvångskollektiviseringarna och den "ultrasnabba" industrialiseringen.

I Deutscher, [Den förvisade profeten](#), s 40 ff (särskilt s 57 ff) kommenterar artikeln ovan och även det "Öppna brevet", i not 109.

Moshe Lewin, [Bönderna och sovjetmakten: 1928-1930. En studie av kollektiviseringen i Sovjetunionen](#)